

USTAWA
z dnia 2 marca 2000 r.

**opracowano na pod-
stawie Dz.U. z 2000 r.
Nr 22, poz. 269**

o zmianie ustawy - Kodeks celny oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego

Art. 1.

W ustawie z dnia 9 stycznia 1997 r. - Kodeks celny (Dz.U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063 oraz z 1999 r. Nr 40, poz. 402 i Nr 72, poz. 802) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 58:

a) w § 1 skreśla się zdanie drugie,

b) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§1a. Jeżeli cofnięcie towaru, o którym mowa w § 1, jest niemożliwe lub niedopuszczalne, organ celny może nakazać zniszczenie towaru.

§1b. Jeżeli:

1) umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne, o których mowa w § 1, przewidują przepadek towaru lub

2) nakaz zniszczenia, o którym mowa w § 1a, nie może być wydany z powodu braku osoby zobowiązanej w rozumieniu art. 36, lub

3) zniszczenie towaru jest nieuzasadnione

- sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa.”;

2) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. §1. Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne uzależniają posiadanie, obrót lub rozpowszechnianie towarów od spełnienia określonych wymogów, to przywóz lub wywóz tych towarów może być dokonany pod warunkiem ich spełnienia. W wypadku niespełnienia tych wymogów organ celny cofa towar za granicę lub na polski obszar celny, chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują jego przepadek albo inny sposób postępowania.

§2. Jeżeli cofnięcie towaru, o którym mowa w § 1, jest niemożliwe lub niedopuszczalne, organ celny może:

1) dokonać sprzedaży towaru osobie, która zapewnia spełnienie wymogów określonych w § 1 w terminie wyznaczonym

przez organ celny albo gdy osoba ta zobowiąże się do dokonania powrotnego wywozu towaru, albo

- 2) nakazać zniszczenie towaru, w wypadku gdy dokonanie sprzedaży towaru będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione.

§3. Jeżeli:

- 1) umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne, o których mowa w § 1, przewidują przepadek towaru lub
 - 2) dokonanie sprzedaży towaru jest niemożliwe lub znacznie utrudnione, lub
 - 3) nakaz zniszczenia, o którym mowa w § 2 pkt 2, nie może być wydany z powodu braku osoby zobowiązanej w rozumieniu art. 36, lub
 - 4) zniszczenie towaru jest nieuzasadnione
- sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa.

§4. W wypadkach, o których mowa w § 1-3, stosuje się przepis art. 58 § 2.

§5. Przepisów § 1-3 nie stosuje się do towarów niebezpiecznych, szkodliwych dla zdrowia lub środowiska naturalnego oraz łatwo psujących się. W takich wypadkach przepisy art. 58 stosuje się odpowiednio.”;

3) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Art.77. §1. Organ celny podejmuje, z zastrzeżeniem art. 59, niezbędne działania, włącznie ze sprzedażą towarów, w celu uregulowania sytuacji towarów, które:

- 1) nie mogły zostać zwolnione ze względu na to, że:
 - a) ich kontrola nie mogła zostać podjęta lub prowadzona w terminach ustalonych przez organ celny z przyczyn zależnych od zgłaszającego,
 - b) nie przedstawiono dokumentów, od których jest uzależnione objęcie towarów procedurą celną,
 - c) należności celne przywozowe lub celne wywozowe nie zostały uiszczone albo zabezpieczone w wymaganych terminach,
 - d) są przedmiotem zakazów i ograniczeń wynikających ze środków polityki handlowej,
- 2) nie zostały podjęte w terminie 30 dni od dnia ich zwolnienia przez organ celny.

§2. Jeżeli postępowanie, o którym mowa w § 1, nie doprowadziło do uregulowania sytuacji towarów, sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towarów na rzecz Skarbu Państwa.”;

4) w art. 190 w § 5 w pkt 1 po wyrazach „pkt 16” dodaje się przecinek oraz wyrazy „pkt 18”;

5) art. 268 otrzymuje brzmienie:

„Art. 268. §1. Osoby zamieszkałe lub przebywające za granicą, nie mające adresu w Polsce, jeżeli nie ustanowiły pełnomocnika w Polsce, mają obowiązek wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń, przy pierwszej czynności dokonanej przed organem celnym. Ustanowienie pełnomocnika lub wskazanie pełnomocnika do doręczeń jest skuteczne także w postępowaniu, o którym mowa w art. 274².

§2. W razie zaniedbania obowiązku, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio art. 267.

§3. W wypadku zatrzymania towaru organ celny poucza osobę, której towar zatrzymano, o obowiązku wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń oraz o skutkach niedopełnienia tego obowiązku, co potwierdza się pisemnym protokołem.”;

6) po art. 274 dodaje się art. 274¹ i 274² w brzmieniu:

„Art. 274¹ §1. W wypadkach, o których mowa w art. 38, art. 53 § 1, art. 59 § 2 pkt 1 i art. 77 § 1, sprzedaż towaru następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§2. Sprzedaż towaru, z zastrzeżeniem § 3, jest równoznaczna z dopuszczeniem towaru do obrotu, chyba że towar został sprzedany pod warunkiem dokonania powrotnego wywozu.

§3. Jeżeli sprzedaż jest dokonywana pod warunkiem nadania przeznaczenia celnego określonego przez organ celny, to obowiązki związane z nadaniem przeznaczenia celnego, wynikające z przepisów prawa celnego, powstają z chwilą wydania towarów nabywcy.

Art. 274². Do postępowania w sprawie przypadku towaru stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757 oraz z 1999 r. Nr 52, poz. 532) w części pierw-

szej w księdze drugiej w tytule II w dziale III po art. 610 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

"Rozdział 2a

Przepadek rzeczy

Art. 610¹. §1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w sprawach o przepadek rzeczy będących towarami, które na podstawie przepisów prawa celnego podlegają przypadkowi.

§2. W sprawach, o których mowa w § 1, właściwy jest sąd miejsca zajęcia lub zatrzymania rzeczy będących towarami przez organ celny.

Art. 610². §1. Postępowanie wszczyna się na wniosek organu celnego. Do wniosku dołącza się protokół z pouczenia o obowiązku wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń oraz o skutkach niedopełnienia tego obowiązku, jeżeli protokół taki został sporządzony.

§2. Organ celny może domagać się w jednym wniosku orzeczenia przypadku rzeczy będących towarami zajętych lub zatrzymanymi w tych samych okolicznościach faktycznych, jeżeli ponadto sąd jest właściwy dla każdej sprawy.

Art. 610³. Uczestnikowi zamieszkałemu za granicą, który w postępowaniu w sprawach celnych nie ustanowił pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, ani nie wskazał w Polsce pełnomocnika do doręczeń, przeznaczone dla niego pisma sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. W razie ustanowienia pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, który nie może być pełnomocnikiem procesowym, jego ustanowienie uważa się za wskazanie pełnomocnika do doręczeń.

Art. 610⁴. Wyznaczenie rozprawy zależy od uznania sądu.

Art. 610⁵. Do wykonania orzeczenia o przypadku towaru jest obowiązany organ celny, który złożył wniosek o orzeczenie przypadku. Wykonanie orzeczenia następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 3.

W sprawach dotyczących przypadku towarów, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.